

Boek 28.

De blauwe Ridder.

+ De stervende koning +

Hoofdstuk 1 – Het verhaal van de overlevende

De koninklijke soldaat lag op zijn buik op een stevige tafel in de stenen schuur die Mia opnieuw als ziekenplaats gebruikte. Zijn mantel was opengesneden en de afgebroken pijlschacht stak donker uit zijn bebloede rug. Twee helpers hielden lampen boven hem, terwijl Jara kommen met warm water en schone doeken aanreikte. Buiten stonden mannen zwijgend opeengedrongen. Nog maar kortgeleden hadden zij hier de gewonden van Eikenbroek verzorgd. Nu droeg opnieuw iemand het bericht van dood en gevaar het dorp binnen.

‘Blijf bij mij,’ zei Mia kalm. Ze legde haar hand naast de wond en onderzocht voorzichtig hoe diep de pijlpunt zat. De soldaat kreunde en probeerde zijn hoofd op te tillen. ‘De koning,’ bracht hij uit. ‘U moet naar de koning.’ Lucas stond aan de andere kant van de tafel. Zijn verweerde gezicht bleef strak, maar zijn ogen weken geen moment van Mia’s handen. Toen zij om de tang vroeg, lag die al in zijn uitgestoken hand. Hun blik ontmoette elkaar heel even. Daarin lag meer vertrouwen dan woorden op dat ogenblik konden dragen.

Thomas stond dicht bij het hoofdeinde. Anne hield zijn hand vast, zonder hem tegen te houden toen hij zich naar de gewonde boog. ‘Waar is koning Karel?’ vroeg hij. De soldaat ademde schokkend. ‘Oude handelsweg... voorbij de lage heuvels. Honderd soldaten. Wij reden bij het eerste licht.’ Zijn ogen vielen dicht. Mia voelde zijn hals en knikte kort. Hij leefde nog. Ze sneed de wond verder vrij, zette de tang voorzichtig om de pijlpunt en waarschuwde hem dat het pijn zou doen. De man kwam met een rauwe kreet overeind toen zij de pijl in één beheerste beweging naar buiten trok. Lucas en Marcus hielden hem vast, terwijl Jara het bloed onmiddellijk met opgevouwen linnen tegenhield.

Pas nadat Mia de wond had gereinigd en verbonden, kwam de soldaat weer bij bewustzijn. Zijn stem was zwakker, maar zijn woorden werden duidelijker. ‘Bomen vielen achter ons. Daarna ook voor ons. Alsof zij wachtten tot iedereen tussen de stammen stond.’ Hij slikte moeizaam. ‘Boogschutters aan beide zijden. Mannen met zware schilden kwamen uit het struikgewas. Ze kenden onze aantallen. Ze wisten waar de koning reed.’ Sven, die zwijgend bij de deur had gestaan, keek naar Thomas. ‘Zoiets bereid je dagen voor,’ zei hij. ‘Misschien langer.’

‘Wie kende de route?’ vroeg Thomas. De soldaat schudde bijna onmerkbaar zijn hoofd. ‘De hofraad... enkele officieren... de mannen die de paarden en voorraden regelden.’ Daarna zakte hij opnieuw weg. Mia beval iedereen ruimte te maken en bleef naast hem zitten. Thomas voelde Annes vingers steviger om de zijne sluiten. Eerst hadden zij Willem verloren; nu dreigden ze ook Karel te verliezen. De woede wilde opnieuw in hem opstaan, maar ditmaal liet hij haar niet beslissen. Iemand had Karels reis verraden. Iemand had de koning doelbewust naar een plaats geleid waar niemand hem gemakkelijk kon helpen. Thomas keek naar Lucas en Sven. ‘We verzamelen de mannen,’ zei hij. ‘Eerst redden we wie nog leeft. Daarna vinden we degene die deze weg heeft doorgegeven.’

Hoofdstuk 2 – Zestig mannen in het zadel

Nog voordat Mia de verbanden rond de rug van de koninklijke soldaat had vastgezet, klonk buiten het bevel om de Witte Boom te verzamelen. Hoorns riepen de manschappen weg van de ingestorte huizen, de voorraadwagens en de tijdelijke slaappleatsen. Op het modderige dorpsplein kwamen soldaten uit alle richtingen bijeen. Sommigen hadden nog roet op hun gezicht van de herbouw, anderen droegen bebloede doeken om armen of hoofden. Toch stonden zij binnen korte tijd in ordelijke rijen, met donkerblauwe wapenrokken over hun maliënkolders en de witte boom helder zichtbaar op hun borst. Thomas liep voor de linie langs en koos zestig mannen die sterk genoeg waren voor een snelle tocht en een mogelijk gevecht. Hij liet boogschutters, voetsoldaten die goed konden rijden en ervaren ruiters door elkaar indelen. Niemand wist wat zij op de oude handelsweg zouden aantreffen. Daarom moesten zij zowel gewonden kunnen dragen als een aanval kunnen afslaan. Lucas nam zonder aarzeling het bevel over de achterste helft van de groep op zich. Hij controleerde zadels, waterzakken en touwen en liet dekens opgerold achter de zadels binden. Sven koos ondertussen enkele verkenners uit en stuurde de eerste twee al vooruit om de weg te onderzoeken.

Armand kwam met zijn kapitein en een groep ruiters van Eikenbroek naar Thomas toe. Hun donkergroene wapenrokken droegen de witte hamer. ‘Mijn snelste mannen rijden met je mee, veertig in totaal,’ zei hij. ‘Maar het grootste deel blijft hier. Als dit dezelfde vijand is die Eikenbroek aanviel, kunnen zij proberen ons opnieuw onbeschermd te treffen.’ Thomas knikte. De keuze deed pijn, maar was juist. In het dorp lagen nog gewonden, stonden honderden mensen zonder vaste woning en waren veel huizen nauwelijks afgesloten. Marcus kreeg het bevel samen met Armands achterblijvende troepen de wegen, schuren en ziekenplaatsen te bewaken en legertenten van de Witte Boom en Eikenbroek op te zetten voor inwoners en de gewonde soldaten als ze die aan zouden treffen. Hoewel zijn gewonde zij hem nog hinderde, nam hij de taak recht op aan. Jara stond vlak achter hem en haar bezorgde blik maakte duidelijk dat zij erop zou toezien dat hij zijn grenzen niet opnieuw vergat.

Bij de ziekenplaats vond Lucas Mia terwijl zij haar handen waste in een kom rood verkleurd water. ‘Je gaat mee,’ zei ze. Het was geen vraag. Lucas knikte. Mia streek met haar vingers langs zijn verweerde wang en liet haar hand daar even rusten. ‘Breng hen terug,’ fluisterde ze. Lucas legde zijn hand over de hare. ‘Dat is het plan.’ Meer tijd gunden zij zichzelf niet.

Op het plein steeg Thomas in het zadel van Thunder. De zwarte destrier voelde de spanning en sloeg ongeduldig met een hoof in de modder. ‘Luister goed,’ riep Thomas. ‘Wij rijden niet uit om wraak te nemen. Wij achtervolgen niemand zolang er nog een gewonde op dat veld ligt. Onze eerste opdracht is levens redden. De koning telt daarbij niet zwaarder dan de laatste soldaat in zijn gevolg. Niemand wordt achtergelaten.’ De zestig mannen sloegen een vuist tegen hun borst. Daarna hief Sven zijn hand, draaide de voorste groep de zuidelijke weg op en kwam de hele reddingsmacht in beweging.